

COLETTE

DİŞİ KEDİ

ROMAN

Çeviri: AZRA ERHAT

♥
CAN

2.
BASKI

COLETTE
DİŞİ KEDİ

La chatte, Colette

© 1933, 1982, 2007, Librairie Arthème Fayard ve Éditions Grasset

© 1991, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1991

2. basım: Mayıs 2013, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Aysel Bora

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39, Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 12024

ISBN 978-975-510-285-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

COLETTE

DİŞİ KEDİ

ROMAN

Fransızca aslından çeviren

Azra Erhat

Colette'in Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Cicim, 1991

COLETTE, 1873 yılında Güney Fransa'da bir taşra kasabasında dünyaya geldi. Ordudan emekli babası ve renkli bir kişiliğe sahip annesinin etkisiyle taşra yaşamının sıkıcılığından uzakta büyüdü. 1893 yılında Henri Gauthier-Villars'la evlendi. Çektikleri para sıkıntısı onu yazar olmaya yöneltti. Boşanmasından sonra Paris'te kabare artistliği ve dansözlük yaptı. Gazeteci Henri de Jouvenel'le evlendi. 1913-1923 yılları arasında tiyatro eleştirileri yazdı. İkinci kocasından da ayrılarak yazar Maurice Goudekot'yle evlendi. Ülkemizde 1945'te *Duygusal Sürgün*, *Dişi Kedi* ve *Cicim* adlı romanlarıyla tanınan Colette, eserlerinde ağırlıklı olarak etik kısılcısından kurtarılmış cinselliği, kadın bedenini ve arzularını irdeledi. Kahramanlarının hemen tümü, içgüdüleri ve duygularıyla davranan kişilerdi. Yapıtlarında kolay anlaşılır bir dil ve ustaca yazılmış diyaloglar kullandı. 1945'te, 72 yaşında, Fransa'nın en önemli edebiyat kurumlarından biri olan Académie Goncourt'un ilk kadın üyesi oldu. 1954'te 81 yaşındayken öldüğünde cenazesi büyük bir devlet töreniyle kaldırıldı.

AZRA ERHAT, 1915'te İstanbul'da doğdu. Eski Yunan edebiyatının Sophokles, Aristophanes, Hesiodos gibi yazarlarının yapıtlarının yanı sıra Homeros'un *İlyada* ve *Odyseia* destanlarını da A. Kadir'le birlikte Türkçeleştirdi. *Mavi Anadolu* ve *Mavi Yolculuk* gibi kitaplarında, Anadolu'nun kültür değerlerine öncelik verdi. 1982'de İstanbul'da öldü.

Saat ona doğru aile pokerinin oyuncularında yorgunluk belirtileri görülüyordu. Camille yorgunluğa karşı on dokuz yaşında biri gibi savaşıyor, yani biraz silkinince, tazeleşip kendine geliyordu; sonra kenetlediği ellerinin arkasında esniyor, solgun yüzü, rengi kaçmış çenesi toprak rengine çalan pudrasının altında hafif esmer yanakları ve gözlerinin ucunda iki küçük gözyaşıyla tekrar eski haline dönüyordu.

“Camille, gidip yatmalısın.”

“Saat on, anneciğim, saat on. Kim yatar saat onda?”

Bakışıyla bir koltuğun dibine çökmüş nişanlısını yardıma çağırıyordu.

Başka bir ana sesi, “Bırakın şu çocukları,” dedi, “kavuşmalarına yedi gün kaldı. Şu anda biraz aptallaşmış olmaları çok doğal.”

“Öyle, öyle, ama bir saat fazla bir saat eksik ne fark eder?.. Camille, yatmalısın artık, biz de gidelim.”

Camille, “Yedi gün!” diye seslendi. “Evet, bugün pazartesi. Aklımdan çıkıvermiş... Alain, gel, Alain!..”

Sigarasını bahçeye atıp bir yenisini yaktı, masanın üzerine atılmış poker kâğıtlarını topladı, karıştırdı ve fal açmaya koyuldu.

“Bakalım, otomobilimiz, minnacık *Roadster*'ımızı¹ törenden önce elimize geçecek mi? Bak, Alain, fal ne güzel açılıyor, yolculukla önemli haber arasında çıkıverdi.”

“Kim?”

“Kim olacak, otomobil işte.”

Alain boynunu uzatmadan, başını açık balkon kapısına doğru çevirdi. Bahçeden tatlı bir ıspanak ve taze ot kokusu geliyordu. Çim o gün biçilmişti. Kurumuş koca bir ağaca sarılan hanımeli de ilk çiçeklerinin bal kokusunu sunuyordu. İnce bir cam şingirtısı yaşlı Emile'in titrek ellerinde saat on şurubu ile soğuk suyun geldiğini haber verdi. Camille bardakları doldurmak için yerinden kalktı.

Son olarak nişanlısının önünde durarak buğulanmış bardağı anlamlı bir gülümsemeyle ona uzattı. İçerken de ona bakmaya koyuldu, dudaklarının bardağın ağzını sıkması onu birdenbire heyecanlandırıyor. Ama delikanlı o kadar yorgundu ki, nişanlısının heyecanına katılmadı, boş bardağı elinden alan beyaz parmakları, kırmızı tırnakları azıcık sıkmakla yetindi.

Camille, “Yarın yemeğe geliyor musunuz?” diye fıslıladı.”

“Fala sor.”

Genç kız geriledi, bir palyaço ifadesi takındı:

“Çatılmış bıçaklarla, delikli paralarla dalga geçilebilir, sesli sinemayla da, Tanrı Baba'yla da...”

“Camille!”

“Bağışla anneciğim... Ama zaman habercisiyle sakın alay etme. İyi çocuktur o, çevik, yakışıklı siyah haberci, durmadan koşan maça bacak...”

“Nereye koşuyor?”

1. (İng.) İki kişilik küçük otomobil.

“Haber vermeye canım! Düşün ki, yirmi dört saat sonrası, hatta iki gün sonrası için haber getirir. Sağına ve soluna ikişer kâğıt daha koydun mu, gelecek haftayı da söyler.”

Hızlı hızlı konuşuyor, bir yandan da sivri tırnağıyla ağzının iki yanına bulaşan ruj akıntısını siliyordu. Alain onu canı sıkılmadan, fakat hoşgörüsüz dinliyordu. Camille’i yıllardır tanıyordu ve zamane kızı olarak görüyordu. Nasıl otomobil kullandığını bilirdi, fazlaca hızlı, fazlaca iyi, her şeye dikkat ederek ve kapanmak bilmeyen ağzında taksiciler için her zaman okkalı bir küfür bulundurarak. Çocuklar ve yeniyetmeler gibi yüzü kırmazmadan yalan söylediğini, akşam yemeğinden sonra Alain ile birlikte barlara gidip dans etmek için, anasını babasını aldatmaktan çekinmediğini bilirdi. Ama bu gibi yerlerde de yalnız portakal suyu içerlerdi, çünkü Alain alkollü içkilerden hoşlanmazdı.

Resmen nişanlanmadan önce, Camille ona güneşte ve gölgede, özenle sildiği dudaklarını, her zaman tül dantelden bir çifte torbacık içinde hapis bulunan kişiliksiz memelerini, kusursuz çoraplar içindeki çok güzel bacaklarını sunmuştu. Gizlice satın aldığı bu çoraplar için, “Mistinguett’inkiler¹ gibi, bilirsin ya!” derdi. “Çoraplarıma dikkat, Alain!” Çorapları, bacakları, en güzel yanları bunlardı...”

Alain şöyle düşünüyordu: “Camille güzel, çünkü hiçbir çizgisi çirkin değil, her yanı doğal esmerlikte, gözlerinin parlaklığı sık sık yıkadığı tertemiz, pırıl pırıl, yeni bir piyano rengindeki saçlarına uyuyor...” Onun fevri ve dağlardan inen bir dere kadar kâh coşkulu kâh durgun olabileceğini bilmez değildi.

1. Asıl adı Jeanne Bourgois olan (1875-1956) ünlü Fransız müzikhol sanatçısı.

Camille şimdi gene otomobilden açmıştı:

“Hayır, baba, hayır! İsviçre’den geçerken, direksiyonu Alain’e bırakmam söz konusu bile olamaz. Fazla dalgındır o –hem aslına bakarsanız, otomobil kullanmaktan da hoşlanmaz– bilirim ben onu!”

Alain içinden, “Beni biliyormuş!” diye tekrarladı. “Belki de bildiğini sanıyor. Ben de ona kaç kez, ‘Ben seni bilirim, kızım,’ demişimdir. Saha da onu bilir. Ama nerede şu Saha?”

Bakındı, gözleriyle kediyi aradı ve koltuktan önce bir omzunu, sonra öbürünü, sırtını sonunda da kalçalarını kurtararak miskin bir şekilde ayağa kalktı, taraçanın beş basamağını indi.

Bahçelerle çevrili büyük bahçe gecenin içinde beslenmiş, her zaman ürün vermeye zorlanan çiçekli toprağın ağır kokusunu saçmaktaydı. Alain’in doğuşundan bugüne evleri az değişmişti. Camille buraya, “Tek oğullu bir ailenin evi,” der, pasta biçimindeki çatıyı, üst katın arduvaza gömülü pencerelerini, zemin katın taraçaya açılan camlı kapılarını çeviren bazı gösterişsiz süsleri beğenmediğini gizlemezdi.

Camille gibi bahçe de, evi sanki hor görür gibiydi. Aralarında kurumuş incecik kara dalları yağmur gibi aşağı dökülen yaşlı karaağacın da bulunduğu ulu ağaçlar, evi komşulardan ve gelip geçenden korurdu. Biraz ötede satılık bir arsada ya da bir lisenin avlusunda şu dört şeritli görkemli caddeden artakalan, yeni Neuilly Mahallesi’nin yok ettiği aynı yüzyıllık karaağaçlar görülebilirdi.

“Neredesin, Alain?”

Camille giriş merdiveninin üstünden onu çağırıyordu; ama Alain’in canı yanıtlamak istemedi, biçilmiş çimenlerin kıyısını ayağıyla yoklayarak daha güvenilir karanlıklara doğru yürüdü. Göğün tepesine ilk ılık günlerin sisıyla büyüyen buğulu bir ay oturmuştu. Bir tek ağaç,

taptaze, pırıl pırıl yapraklarıyla bir kavak, ay ışığını toplayıp bir çağlayan gibi ışıltı damlatıyordu. Bir gümüş yansıma bir ağaç kümesinin arasından çıkarak Alain'ın bacakları boyunca bir balık gibi aktı.

“Aa, Saha! Seni arıyorum. Neden sofraya gelmedin bu akşam?”

Dişi kedi, “mırr... mırrr...” diye karşılık verdi.

“Mırrr da ne demek? Neden mırrr? Böyle konuşulur mu?”

Kedi, “mırrrr... mırrr...” diye ısrar ediyordu.

Alain kedinin tavşan postundan daha yumuşak, uzun sırtını okşadı, eli, miyavlamaktan açılmış küçücük, serin burun deliklerine değdi. “Kedim... dişi kedim benim.”

Kedi yavaşça, “mırrr... mırr...” diyordu.

Evden bir kez daha Camille'in sesi geldi ve Saha gece gibi yeşil-siyah, budanmış bir taflan çitinin altında kayboluverdi.

“Alain!.. Gidiyoruz!..”

Eve doğru koştu, Camille onu gülerek karşıladı.

“Saçlarının koştuğunu görüyorum,” diye seslendi. “Bu kadar sarışın olmak görülmüş şey değil!”

Alain daha hızlı koştu, beş basamağı bir sıçrayışta çıktı ve Camille'i salonda yalnız buldu.

Kısık sesle, “Ötekiler nerede?” diye sordu.

Camille aynı eda ile, “Vestiyerdeler!” dedi. “Vestiyer ve 'inşaatın' gezilmesi. Genel bir dövünme: 'İlerlemiyor, dünyada bitmeyecek!' yakınmaları. Ama bize vız gelir, değil mi? Hem aklımız varsa, Patrick'in küçük dairesini elden kaçırmayız. Patrick kendisine başka bir tane yap-sın. Ben bu işle ilgilenirim istersen...”

“Ama Patrick ‘Çeyrek Teker’ini ancak senin gönlün olsun diye bize bırakacak.”

“Elbette! İnsan yararlanmalı bundan.”

Tavrında, Alain'ın bir türlü alışamadığı kadınlara özgü bir yüzüzlük vardı. Fakat nişanlısının ancak "biz" yerine "insan" deyişine takıldı. Camille de bunu sevecen bir kınama saydı.

"Biz,' demeye kısa zamanda alışırım," dedi.

Camille nişanlısında kendisini öpmek isteği uyardırmak için, oyun olsun diye, tavan lambasını söndürdü. Bir masanın üzerinde yanık kalan tek lambanın ışığında genç kızın net ve uzun gölgesi arkaya vurdu.

Kollarını kaldırıp iki kulp biçiminde ensesinde birleştiren Camille, bakışlarıyla Alain'i çağırıyordu. Ama delikanlının gözleri gölgeden başka bir şey görmüyordu. "Duvardaki hali ne güzel! Gerektiği kadar uzun, tam istediğim gibi..."

Camille ile gölgesini karşılaştırmak için oturdu. Genç kız gururla gerindi, göğsünü uzattı ve bir çengi gibi arkaya eğildi. Ama gölge bu oyunu ondan iyi biliyordu. Ellerini indirerek gölgesi önde, kendisi arkada yürüdüler. Açık duran balkon kapısına gelince, gölge yana sıçrayıp bahçeye kaçtı ve geçerken, ay damlalarıyla örtülü kavak ağacını iki uzun koluyla kucaklayarak yolun pembemsi çakıltaşları arasında kayboluverdi. Alain, "Yazık!" diye içini çekti. Sonra da Camille'de, Camille'in kusursuz ya da hareketsiz bir görünümünü, örneğin şu gölgesini, bir portresini ya da bazı anlarının, kimi giysilerinin kendisinde bıraktığı canlı anıyı sevme eğiliminden dolayı kendi kendine hafiften içerledi.

"Nen var bu akşam? Gel de, paltomu giymeme yardım et, hiç olmazsa..."

Bu "hiç olmazsa"nın altında gizlenen anlam ve Camille'in vestiyere açılan kapıya gitmek için önünden geçerken omuzlarını kaldırması onu rahatsız etti. "Omuzlarını kaldırmasına hiç gerek yok," diye düşündü. Doğa ve alışkanlıkları bu işi yeterince yapıyor zaten.

Dikkat etmediği zamanlar zaten başı omuzlarına yapışık görünüyor. Omuzları kalkık, evet, hafifçe kalkık.”

Vestiyerde Alain’ın annesiyle, Camille’in anne ve babasıyla karşılaştılar. Sanki soğuk varmış gibi ayaklarını yere vuruyor, kendir keçenin üstünde kirli kar renginde izler bırakıyorlardı. Pencerenin dış pervazına oturmuş kedi onlara düşmanca değilse de konukseverliğe yakışmayan bir ifadeyle bakıyordu. Alain kedisi kadar sabırlı olmaya karar vererek her zamanki kötümser yorumları sineye çekti.

“Hiç ilerlemiyor ki...”

“Bir haftadır bir şey yapılmamış...”

“Benim fikrimi sorarsanız, iki gözüm, on beş gün değil, bir ay lazım bitmesine... hatta bir ay da yetmez, en az iki ayda bu çocukların yuvası...”

“Yuva” sözünü duyunca, Camille sakin dalaşın ortasına atıldı, hem öyle bir hızla ki, Alain ile Saha ürkerek gözlerini kapadılar.

“Ama, mademki biz buna razıyız! Hatta Patrick’in evinde oturmak hoşumuza bile gidiyor. Patrick’in de canına minnet, çünkü meteliği yok... Affedersin, anneciğim, yani çok parası yok demek istedim... Bavullarımızı aldığımız gibi, hop, ta göklere, dokuzuncu kata uçarız! Değil mi, Alain?”

Alain gözlerini açıp şöyle bir gülümseyiverdi. Açık renk kapını nişanlısının omuzlarına koydu. Karşıdaki aynada Camille’in sitem dolu bakışını gördü, hiç etkilenmedi. “Yalnız kaldığımızda, onu ağzından öpmemişim! Öpmedim işte, ne olacak sanki! Bugün öpücük sayısı dolmamıştır küçük hanımın. On ikiye çeyrek kala öpücüğünü ormandaki patikada aldı, saat iki öpücüğünü kahveden sonra verdim, bahçede saat altı buçuk öpücüğünü kopardı, akşam öpücüğü eksik kaldı. N’apalım? Hesap defterine yazsın hoşnut değilse... Neyim var? Uy-

kusuzluktan deli gibiyim. Budalaca bir hayat sürüyoruz, fazla görüşüyor, iyi görüşemiyoruz. Pazartesi mağazaya giderim ve...”

Ham ipeğin asitli kokusu hayali olarak burnuna geldi. Fakat Mösyö Veuillet'nin gizemli gülümsemesini düşününde görür, yirmi dört yaşında bile korkmadan dinleyemediği sözlerini düşününde duyar gibi oldu: “Hayır, hayır, genç dostum, on yedi bin franklık yeni bir hesap makinesi, yatırılan parayı bir yılda amorti edemez. Bütün mesele de zaten burada. Müteveffa babanızın en eski arkadaşı sıfatıyla ben...” Alain aynadaki öfkeli bakışlarla, kendisini süzen güzel, siyah gözlerle bir daha karşılaşınca, kollarını Camille'in boynuna doladı.

“Haa... Alain!”

“Bırakın, iki gözüm, şu zavallı çocuklar..”

Camille kıpkırmızı oldu ve Alain'den uzaklaştı, sonra nişanlısına yanağını öyle erkekçe ve kardeşçe bir zarafetle uzattı ki, delikanlı nişanlısının omzuna sığınacak gibi oldu. “Yatmak... uyumak... Aman Tanrım, yatıp uyuyabilsem artık...”

Bahçeden kedinin sesi duyuldu:

“Mırrr... mırrr...”

“Duydun mu kedi? Çiftleşme zamanı olmalı,” dedi Camille, hiç çekinmeden. “Saha! Saha!”

Kedi sustu. Alain karşı çıktı.

“Çiftleşme zamanı mı? Nereden çıkardın? Mayıs ayındayız. Hem ‘mırrr’ diyor.”

“Ee ne olacak?”

“Çiftleşme zamanında olsa, ‘mırrr’ demezdi. Şu anda çağırıyor, acayip bir çağrı, bir uyarı, bu yavrularını bir araya toplamak için çıkardığı bir ses...”

Camille kollarını havaya kaldırarak, “Aman Tanrım! Alain kedisini yorumlamaya başladı mı, sabaha kadar sürer.”

Sıçrayarak basamakları indi. O sırada yaşlı Emile titreyen eliyle bir düğme çevirdi ve bahçedeki eski moda iki büyük eflatun lamba yaniverdi.

Alain, Camille ile önde yürüyordu. Demir parmaklığa varınca, kulağının ucundan öptü, genç kızı yaşlandıran, parfüm karışmış mis gibi bir ekmek ve esmer tüyle-
rin kokusunu aldı ve üzerindeki kapının altından nişanlısının çıplak dirseklerini sıktı. Camille annesini, babasını arkaya oturtup direksiyona geçince, Alain neşelendiğini, uyandığını duyumsadı.

“Saha, Saha!”

Kedi neredeyse ayaklarının dibinde karanlıktan çıkıverdi. Alain koşarken, o da koşuyor, dalgalanarak önünden yürüyordu. Alain kediyi görmeden adımlarını seziyordu. Kedi delikanlıdan önce hole daldı, sonra dönüp onu kapının önünde bekledi. Göğsünü kabartmış, kulaklarını indirmiş Alain’in kendisine doğru koşmasını seyrediyor, derine gömülü sarı gözlerinin kuşkucu, gururlu ve kendine güvenen bakışlarıyla onu tahrik ediyordu.

“Saha, Saha!”

Alçak sesle, belli bir şekilde “h”yi iyice vurgulayarak söylendiği zaman, adı kediyi deli ederdi. Kuyruğunu salladı, poker masasının üstüne atladı ve iyice açtığı patileriyle kâğıtları darmadağın etti.

Anne, “Ah bu kedi, bu kedi!” diye söylendi. “Konuk-severlikten haberi bile yok. Bak, dostlarımızın gittiğine ne kadar seviniyor!”

Alain çocukça bir kahkaha attı. Ev ve yakın çevresi için sakladığı, karaağaç çitini, siyah demir parmaklığı aşmayan bir kahkaha. Sonra gürültü ile esnedi.

“Aman, ne kadar yorgun görünüyorsun! İnsan mutluyken bu kadar yorgun olur mu? Portakal suyu kalmış, ister misin? İçmeyeceksen, odalarımıza çıkalım... Bırak, Emile ışıkları söndürür.”

“Annem benimle sanki hastalıktan yeni kalkmışım ya da tifo olacakmışım gibi konuşuyor...”

“Saha, Saha! Bak kafire! Alain, şu kediye engel olmayacak mısın?..”

Kedi, yıpranmış perde üzerinde yalnızca kendisinin bildiği dikey bir yoldan tavana kadar tırmanmıştı. Bir an gri bir kertenkele gibi, bacakları açık, duvara yapışık kaldı, sonra başı dönüyormuş gibi yaptı ve ufacak, nazlı bir çığlık attı. Alain uysalca tam altına geldi, omuzlarını uzattı ve Saha camdan bir damla yağmur suyu nasıl akarsa duvardan öylece indi. Alain’in omzuna yerleşti, ikisi birlikte yatak odalarına gittiler.

Açık pencerenin önündeki uzun siyah bir sarısal-kım, Alain tavan lambasıyla başucu lambasını yakınca, açık sarı renkte uzun bir salkım oluverdi. Alain omzunu eğerek kediyi yatağın üstüne attı ve aşırı yorgunluk yüzünden uyuyamadığı için yatak odasından banyoya boşu boşuna gidip geldi.

Pencereden bahçeye sarktı, düşmanca bir bakışla bitmemiş beyaz “inşaat” yığını aradı, en büyük sırlarının saklı bulunduğu kutuları, çekmeceleri, açıp kapadı: Bir altın dolar, bir şövalye yüzük, babasının saat zincirine takılı bir akik; bir *heliconia*’nın¹ egzotik diyarlardan gelme kırmızı siyah tohumları; bir sedef tespih; çabucak ve gürültüyle gelip geçen sinirli genç bir sevgiliden kalma, kırılmış ince bir bilezik... Bu dünya malının gerisi ciltli kitaplar, mektuplar, fotoğraflardı...

Alain göz alıcı, ama aşırı hırsız kuşların yuvalarında bulunan renkli taşlar gibi parlak ve değersiz olan bu küçük kalıntı parçalarını yokluyordu. “Bunların hepsini

1. (Lat.) Amerika’nın tropik bölgelerinde ve Batı Pasifik’te yetişen otsu bitki.

atmalı mı yoksa burada mı bırakmalı? Değersiz şeyler... Yoksa değerli mi benim için?.." Tek çocuk oluşu onu hiç kimseyle paylaşmadığı, ele geçirmeye uğraşmadığı bu ufak tefek şeylere bağlıyordu.

Aynada yüzünü görüp kendi kendine kızdı. Karşısında duran güzel, sarışın delikanlıya, "Haydi, yat artık! Bitkin durumdasın, ayıp!" dedi. Sonra, "Sarışın olduğum için beni güzel buluyorlar," diye düşündü. "Esmer olsam, yüzüme bile bakmazlar." Biraz atı andıran burnunu, uzun yanaklarını bir kez daha çirkin buldu, ama dişlerini görmek için bir kez daha gülümsedi, son derece gür, sarışın saçlarının doğal dalgasını elleriyle okşadı ve koyu kirpikleri arasında gözlerinin yeşile kaçan gümüşü rengini beğendi. Gülümseyen dudaklarının iki yanında iki gamze yanaklarını çukurlaştırdı, mor halkalı gözleri kaydı. Sabahtan kalma sert, açık renk bir sakal dudağını şişiriyordu. "Ne surat ama! Kendi kendime acıyorum. Yok, tiksiniyorum. Zifaf gecesine uygun bir yüz mü bu?.." Aynanın dibinde Saha, onu uzaktan, bütün ağırbaşlılığıyla izliyordu.

"Geliyorum, geliyorum."

Kedisini ezmeye dikkat ederek çarşafların serin tarlasına atladı. Chartreux olarak bilinen türden, saf kan, küçük ve kusursuz bir kedinin özellik ve güzelliklerine uygun, alışıldık övgüler yaptı:

"Şişko yanaklı ayıcığım... İnce, ince, incecik kediciğim benim... Mavi güvercinim... İnci renkli iblisim..."

Işık söner sönmez, kedi dostunun göğsünü hafifçe yuğurmaya koyuldu, her basışta bir tek tırnağı ile pijamayla delip Alain'e biraz kaygılı bir haz duyuracak kadar etine dokunuyordu.

Delikanlı, "Yedi gün kaldı, Saha..." diye içini çekti.

Yedi gün yedi gece sonra, aşık ve azgın bir genç kadınla yeni bir evde yeni bir hayat başlayacaktı... Kedinin budanmış şimşir, çam ve bakımlı çim kokan serin-sıcak

tüylerini okşadı. Kedi mırıl mırıl mırıldanıyordu. Bir an nemli burnunu Alain'inkinin altına, burun delikleri ile dudağının arasına değdirerek karanlıkta ona bir kedi öpücüğü verdi. Pek ender bağısladığı hafif, kısa bir öpü- cüktü bu.

“Ah, Saha, gecelerimiz...”

En yakın caddeden geçen bir otomobilin farları, dö- nen iki beyaz ışın gibi yaprakları deldi. Odanın duvarın- dan, sarısalkımın ve çayırda yapayalnız duran bir manol- ya ağacının büyütülmüş gölgeleri geçti. Alain başının üstünde yatan Saha'nın sert bakışlı yüzünün parlamayıp söndüğünü gördü.

“Korkutma beni,” diye yalvardı.

Uykunun etkisiyle, tükenmeyen tatlı bir çocuklu- ğun ağlarından kurtulamayan zayıf ve kuruntulu biri oluvermişti...

Kedi, lamba sönünce, uykuya dalmış insanların çev- resinde dönen imgeler cümbüşünü gözetleyerek bekçi- lik ederken gözlerini kapadı Alain.

Bol düş görür ve düşlerinin içine kat kat inerdi. Uya- nınca, gece serüvenlerini anlatmaz, duygulu ve başıboş bir çocukluğun, birdenbire boy attığı sırada yatakta ge- çirdiği günlerin genişlettiği bu dünyayı başkalarından kıskanırdı.

Üzerine titrediği bu düşleri sever ve onu bekleyen konaklara dünyada uğramazlık etmezdi. İlk durakta, caddede klakson seslerini henüz duyarken, fır dönen, şe- kilsizce uzayan tanıdık yüzlere rastladı ve aralarından, sağa sola selam vererek iyi yürekli kalabalığın içinden sıyrılır gibi geçti. Karanlık bir alanda belirginleşerek do- laşan bu şekiller döne döne, şişe şişe Alain'e yaklaşıyor, uyuyandan ışık almış gibi daha da belirginleşiyorlardı. Kocaman tek gözleriyle rahat bir çevrim içinde dönü- yorlardı. Fakat görünmez bir duvara çarptıkça, denizin

altından gelen bir dalga onları uzaklara atıyordu. Alain yuvarlak bir canavarın nemli bakışında, tekerlek gibi bir ayın ya da saçları ışıktan, yolunu şaşırılmış bir meleğin gözünde henüz hiçbirinin açığa vurmadığı aynı anlamı, aynı amacı görür ve düşünde, “Yarın bana söyleyecekler,” diye güven içinde aklında tutardı bunları.

Bazen patlayarak yok olurlar, hafif ışıklı kırıntılar halinde dağılıverirlerdi. Kimi zaman da yalnızca el, kol, alın, düşüncelerle dolu gözyuvarı, burun ya da çene biçimli yıldız tozu olurlardı, ama tam gizini açacağı anda dönüp karanlık arka yüzünden başka bir şey göstermeyen o patlak göz her zaman görünürdü.

Saha'nın bekçilik yaptığı Alain, her geceki düş denizine daha da dalarak şişkin şekiller ve gözler evrenini aştı, sanki yalnız sulara batmış renklerden oluşan, anlatılmaz çeşitlilikte koyu siyahların yüzdüğü bir bölgeye ulaştı ve orada olgun, iyice biçimlenmiş eksiksiz düşler alanına ayak bastı.

Gürültüyle bir sınıra çarptı. Uzun uzun çınlayan kıpır kıpır bir tef sesine benzeyen bir ses çıktı. Ve düşler kentine vardı; yoldan geçenler, kapılarının önünde duran insanlar, altın taşlar giymiş alan bekçileri ve seyirciler, elinde ince bir bastonla çırılçıplak dolaşan Alain'e bakıyorlardı. Ama o tam bir bilinç ve dikkatle, “Kravatımı şu biçimde bağlayıp biraz da çabuk yürürsem, hele durmadan ıslık çalarsam, belki kimse çıplak olduğumun farkına varmaz,” diye düşünüyordu. Bunun üzerine kravatını yürek biçiminde bağladı ve ıslık çaldı. “Bu yaptığım ıslık çalmak değil, kedi gibi mırıldamaktır. Islık dediğin şöyle olur...” Ama gene de mırıldıyordu. “Elimden gelmeyen bir şey değil. Sorun, şu güneşli alanı geçmek, askeri mızikanın çaldığı bu küçük köşkü dolanmak. Sudan kolay bir iş. Dikkati başka yere çekmek için tehlikeli atlamalar yapar, sonra da gölge alanına inerim...”

*Keskin bir gözlemcilikle
duyguların karanlık
derinliklerini anlatan Colette,
XX. yüzyılın önde gelen
Fransız kadın yazardır.*

Colette'in, Fransız romanında olduğu gibi dünya romanında da çok özel bir yeri vardır. Tutuculuğun her şekline karşı çıkan Colette, roman sanatına yeni ve kadınca bir dünya görüşü getirirken, farklı bir üslubun da yaratıcısı olmuştur. *Dişi Kedi*, genç bir erkek, genç bir kadın ve dişi bir kedi üçgeninde kıskançlığı, bütün derinlik ve çıplaklığıyla ele alır. Alain'in nişanlısı Camille'in, genç erkeğin dişi kedisi Saha'nın varlığında beklenmedik bir rakip keşfetmesi; Alain'in Camille'in karşısına Saha'nın kedice inceliğini çıkarması ve kedi Saha'nın Alain'i dişice kıskanması sonucunda roman trajik boyutlara ulaşır. Saha'nın varlığı, Camille için, dışında kaldığı bir sevgi dünyasının somut simgesidir. Camille, Alain'in bütün ilgisini üzerinde toplayan Saha'dan nefret eder. Ve Colette *Dişi Kedi*'de, kadın-erkek arası, insanlar arası ilişkilerin en karanlık katmanlarına el atar. Bu güzel ve özgün roman, pek az yazara kismet olan ölümsüzlüğün yazınsal gizlerini açıklıyor.

Kapak resmi: DUDLEY HARDY

ISBN 978-975-510-285-6

9 789755 102856